

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. január 26.
(vasárnap)**

Horváth Géza

OLVASNI, HALLGATNI, MEGTARTANI

Énekek: 171; 512; 437,4-5; 200

Lekció: Jelenések 22,6-11

Alapige: Jelenések 22,7

Imádkozzunk!

Hálát adunk neked, mennyei Atyánk, hogyha ezzel a vágyakozással jöttünk ide, hogy: „Szólj, szólj, hozzám, Uram!” Bocsásd meg nekünk, Urunk, hogy mi mindig azt szeretnénk, ha másokat tanítanál, ha másokat feddenél, akiknek, úgy gondoljuk, jobban szüksége van arra. És bocsásd meg, hogyha nem így állunk sokszor eléd, hogy: – Hozzám szólj, Uram! Hiszen én sértettelek meg téged, hiszen én voltam engedetlen, hiszen én követtem el azt, ami a te szemeid előtt esetleg utálatos, úgyhogy személyesen nekem van szükségem arra, hogy beszélj, hogy szólj!

És köszönjük, ha szavadban, drága igédben nemcsak a feddést érezzük, hanem a simogatást is, nemcsak az ítéletet, hanem a kegyelmet is. És ha büntetésről beszélsz, még akkor is úgy vagyunk, hogy „szól hangodból a jóság”.

Szentlelked tudja ezt elvégezni bennünk, Urunk, mert magunktól erre képtelenek vagyunk. Mi magunktól a te beszédedet, mondanivalódat háritjuk, másképpen értjük, másképpen magyarázzuk. Engedd meg, hogy most kitárjuk szívünket, bölcs szívet kérjünk tőled, amely hallja, érti, cselekszi a te kijelentett szavadat, igédet!

Köszönjük, hogy kora reggel ide vezettél bennünket a gyülekezet közösségébe. Köszönjük, hogy minden időben kijelentetted magadat, ott volt üzeneted, mondanivalód a gyülekezet számára. Köszönjük neked, hogy mi is így állhatunk most előtted ezen a reggelen és majd ezen a délelőttön is.

Köszönjük neked, hogy egy nép és egy sereg lehetünk azokkal, akik már hitben elhunytak, előre mentek. Köszönjük, hogy mi még itt harcolhatjuk a hitnek szép és nemes harcát.

Kérünk, légy nekünk segítségül, szentelj most meg bennünket! Engedd, hogy el tudjunk szakadni minden hiábavalóságtól, és így lehessünk a te igédnek hallgatói!

Szólj hozzánk, Urunk!

Ámen.

Igehirdetés

Testvéreim, Isten igéjét hallgassuk meg a Mennyei jelenések könyve 22. fejezetéből, a 6. verstől a 12. vers első részéig eképpen: *„És monda nékem: E beszédek hívek és igazak: és az Úr, a szent próféták Istene bocsátotta el az ő angyalát, hogy megmutassa az ő szolgálóinak azokat, amiknek meg kell lenni hamar. Ímé eljövök hamar. Boldog, aki megtartja e könyv prófétálásának beszédeit. És én János vagyok az, aki ezeket hallottam és láttam: és mikor hallottam és láttam, leborultam az angyal lábai előtt, hogy őt imádjam, aki nékem ezeket megmutatta. Az pedig monda nékem: Meglásd, ne tedd; mert szolgáló vagy néked, és a te atyádfiainak a prófétáknak, és azoknak, akik megtartják e könyvnek beszédeit. Az Istent imádd. Azután monda nékem: Be ne pecsételd e könyv prófétálásának beszédeit, mert az idő közel van. Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltessék meg ezután is. És ímé hamar eljövök; és az én jutalmam velem van.”*

Kedves testvéreim, heteken keresztül olvastuk a kalauzunk szerint a Mennyei jelenések könyvét, és erre a mai napra az utolsó versek vannak kiírva, a 22. fejezet második fele. Nagyon fontosak ezek a zárszavak, amelyekből csak azt a verset szeretném kiemelni, ami köré csoportosul tulajdonképpen több vers is. Ez pedig a 7. versnek a második fele, ahol azt olvassuk, hogy: *„Boldog, aki megtartja e könyv prófétálásának beszédeit.”* És azért mondom, hogy eköré csoportosulnak az igék, hiszen a 6. verstől kezdődően Isten ilyen dolgokat jelent ki e beszéddel és annak megtartásával kapcsolatban. Először is arról szól a 6. vers, hogy ki a szerzője ennek a beszédnek; a 7. versben olvastuk a textusunkat; aztán a 8. versben az van, hogy ki az, akin keresztül eljut ez a beszéd; a 9. versben az van, hogy ez a beszéd, akik ezt meghallják, megtartják, azokat szolgálóira indítja; a 10. versben az lesz, hogy *„be ne pecsételd e könyv prófétálásának beszédeit”*, tehát hogy ezt másokkal is meg kell ismertetni, nyilvánvalóvá kell tenni; a 11. versben pedig arról szól az ige, hogy milyen hatása lesz az Isten beszédének az emberekre nézve. Tehát a 7. vers a fókusz, a középpont: *„Boldog, aki megtartja e könyv prófétálásának beszédeit.”* Ezeket fogjuk röviden megnézni, amiket most felsoroltam, hogy a környező igék hogyan tesznek bizonyosságot az Írásról, a beszédről, a Bibliáról, Istennek az igéjéről.

A Jelenések könyvének prológusa és epilógusa szinkronban van egymással, mert az 1. fejezet 3. versében azt olvassuk, hogy: *„Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit.”* A végén már csak az van, hogy boldogok, akik megtartják, mert már feltételezi az Úr, hogy olvasták és hallgatták. Már csak az a nagy kérdés, hogy: lesz-e életformáló erő az evangélium, az ige? Va-

jon a hívők, akik olvassák és hallgatják, vajon átültetik-e a hétköznapiakba? Vajon hogyan folytatódik az istentisztelet, a gyülekezeti közösség után az életben, a hétköznapiakban? Vajon hogyan élnek meg a világban az Isten gyermekei azt, amit a gyülekezet közösségében kijelentésként vettek és hallottak? Éppen ezért ennek az ígéretnek az örök aktualitása, a „Menj el és akképpen cselekedjél!” felhívásban realizálódik. Olyan jó lenne látni azt, hogy az Isten ígérete nem arra való, hogy kritizáljuk, vagy kérdően boncoljuk, hanem arra, hogy megtartsuk. „Boldog, aki megtartja e könyv prófétálásának beszédeit.”

Biztosan sokan vannak, akiknek a foglalkozásában van egy olyan könyvük, ami nélkülözhetetlen. Gondolom, hogy egy építésznek biztosan ott van az országos építészeti leírás a kezében, hogy azt bármikor megnézhesse. Édesapámnak mindig ott volt a gyógyszerkönyv a pulton. Vagy egy orvosnak is mindig ott van – gondolom –, mert azért jó belenézni, ha esetleg valami nem jut akkor eszébe, azt jó onnan megnézni. A hívő embernek pedig ilyen könyv a Biblia. Mindannyiunknak van egy ilyen könyve, ami nem építészeti leírás, nem szabályrendelet, nem hatóanyag, nem hatás, nem adagolás, hanem javaslat az életre. Javaslat a megtartásra, javaslat a cselekvésre, javaslat a beszédre. És milyen jó lenne, ha így tudnánk odanyúlni a Bibliához, az Isten ígéretéhez, testvérek, és így lennénk az Úr előtt: „Szólj Uram, mert hallja a te szolgád!”

Mit kell ehhez tudni? Amit a 6. versben olvasunk, hogy: „az Úr, a szent próféták Istene bocsátotta el az ő angyalát, hogy megmutassa az ő szolgálóinak azokat, amiknek meg kell lenni hamar.” Tehát először is azt kell komolyan venni, hogy kitől származik ez a beszéd, ki a szerzője ennek a beszédnek, mert a megtartáshoz ez az első lépés. Hiteles-e ez? Komolyan gondolja-e az, aki ezt leírta? Érdemes-e ráállni? Érdemes-e követni?

Lehet, hogy voltak a szívünkben ilyen kérdések, de tudjuk, hogy a Jelenések könyve ezzel kezdődik, testvéreim, hogy „ez Jézus Krisztus kinyilatkoztatása”. És ez olyan csodálatos, mert elmondja nekünk ez a könyv, hogy az Urat nem ismerhetnénk meg, ha Ő magát ki nem nyilatkoztatja, hogyha ő ki nem jelenti önmagát, ha Ő meg nem fejt önmagát – ahogy az énekekben énekeljük – akkor nem tudjuk, hogy mi az igazság. Nem tudjuk, mi a norma, vagy mi a zsinórmérték, amihez ragaszkodnunk kell, amit meg kell tartanunk. De milyen jó, hogy az 1. fejezet elején, meg a 22. fejezet végén elmondja, hogy kitől származik ez a beszéd, hogy megismerjük és megtartsuk! Tehát nem az az igazság, amit az emberek gondolnak Istenről, hanem az, amit Ő mond magáról. Az az igazság, amit Ő jelent ki, ahogy Ő bemutatkozik nekünk az ígében. És a végén azt mondja: nem elég hallani, nem elég felolvasni, hanem „boldog, aki megtartja e könyv prófétálásának beszédeit”.

Az 1. fejezetben már ott van, hogy az, aki mondja, hű és igaz. Így mutatkozik be Jézus: „a hű tanúbizonyság”. A 22. fejezetben is úgy van megírva, hogy: „e beszédek hűek és igazak”. Azért, mert attól származnak, aki hű és igaz. És hogyha attól származik, akkor nem lehet ez a beszéd más, csak hű és igaz. Ezért tudsz Isten ígéreteibe, vigasztalásába belekapaszkodni. Ezért lesz az Isten ígérete a hívő számára megtartó erő, mert tudja, hogy attól származik, aki hű

és igaz, és éppen ezért a beszéd is hű és igaz. Igen, testvéreim, a Biblia ilyen a mi számunkra: hű és igaz. „Boldog, aki megtartja e könyv prófétálásának beszédeit.”

Milyen csodálatos az, amit a 8. versben olvasunk: „És én János vagyok az, aki ezeket hallottam és láttam.” Tehát, a 8. versben továbbmegy a gondolat, hogy e beszédek hűek és igazak, de az Úrtól származnak, és valakin keresztül jutnak el a világba. És éppen ezért, amikor János le akart borulni az angyal előtt, aki neki ezt kijelenti, az angyal felállítja, és azt mondja: „Meglásd, ne tedd; mert szolgatársad vagyok néked, és a te atyádfiainak, a prófétáknak, és azoknak, akik megtartják e könyvnek beszédeit.” Tehát a dicsőség nem a szolgálé, hanem az Úré! De az ember, aki megtartja a prófétálás beszédeit, az ige szerint az angyalokkal egyenlő szolgálatban van. „Szolgatársad vagyok néked” – ilyen szolgálatban lehetünk, testvérek! Amikor Pálékat akarták imádni: „Az istenek jöttek le mihozzánk emberi ábrázatban!”, akkor azt mondja Pál, hogy „Mi is hozzátok hasonló természetű emberek vagyunk.” Itt az angyal se engedi, hogy imádják: „Az Istent imádd.”

A Biblia tanítása, testvérek, hogy az emberi szó az Isten kijelentésének a hordozója, és nem a forrása. Gondolatok azokra az igékre, amikor a tanítványok felhatalmazást kapnak arra, hogy szóljanak, de azt mondja Jézus, hogy: én vagyok az, aki beszélek. Gondolatok arra, amikor Pál apostol azt kéri a gyülekezettől, hogy imádkozzanak, hogy adassék neki szó, amikor megnyitja a száját. Mert az emberre, az eszközre ez bízott, hogy nyissa ki a száját. Onnantól kezdve pedig átadja az Isten Szentlelkének, hogy az a beszéd és úgy hangozzon el, ahogy ő gondolja. Mert a forrás nem az ember. A forrás az, aki hű és igaz. És éppen ezért hű és igaz a forrás! Lehet, hogy az emberi eszköz hűtlen és nem igaz, de mivel a beszéd hű és igaz, ezért érvényes. Meglátták a reformátorok is annak idején, hogy az ige érvényes, az ember tökéletlensége, bűne nem erőtlentíti meg az Istennek beszédét, Istennek az igéjét, hanem megcselekszi azt, amit ő gondolt el felőle. Persze ez nem jelenti azt, hogy akkor fel vagyunk mentve minden szentség vagy minden bűnbánat alól: „Mert ha a trombita bizonytalan zengést téssen, kicsoda készül a harcra?”

„Be ne pecsételd e könyv prófétálásának beszédeit” – mondja itt tovább az ige. Ez azt jelenti, testvérek, hogy amikor be kellett pecsételni valamit, akkor azt azért kellett bepecsételni, mert egy későbbi korra szólt. A Jelenések könyve 22. részének 10. verse után, amikor erről van szó, ott van, hogy *Dániel 8,26* – kis betűvel a vers alatt. Ilyenkor jó, ha ezeket az igéket kikeressük. Ott meg azt olvassuk, hogy pecsételd be, mert nem a mai korra szólnak. Amikor azt mondja, hogy „be ne pecsételd”, az nem azt jelenti, amit sokan gondolnak, hogy akkor még folytatódik a kijelentés, még lesz ezután is kijelentés. Ebbe a csapdába a mai emberek közül nagyon sokan, még neves teológusok is beleesnek, hogy Istennek nem minden kijelentése íratott le, hanem van még kijelentés. A Bibliából világosan tudhatjuk, testvérek, hogy az apostoli korról lezárult a kijelentés. Jézus Krisztus azt mondja: „Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok. De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezé-

rel majd titeket minden igazságra.” Ezért fontos az, amit János leír, hogy az apostolokon keresztül elmondta Jézus azt, amit még akart.

A tegnapi presbiteri gyűlésen idéztem egy nagy teológust, aki tulajdonképpen ugyanezt képviseli, és ma nagy divat az ő teológiáját majmolni. Amikor ezt a teológust megkérdezték, hogy vajon Jézus Krisztus az egyetlen út-e Istenhez, az Atyához, akkor nem adott egyértelmű választ, hanem azt mondta, hogy: – Lehet, hogy Isten még másoknak mást mutat meg! De nem mutathat meg mást, testvéreim, a kijelentés itt van a kezünkben! Ez a „be ne pecsételd” nem azt jelenti, hogy lesz még folytatás, hanem tulajdonképpen úgy kellene fordítanunk, hogy: ne tartsd titokban. Mert bepecsételni azt szokták, ami titkos, amit nem lehet még felfedni. A Jelenések könyvében, amikor a pecsétet feltörik, akkor az azt jelenti, hogy azok most már beteljesednek, megtörténnek. És amikor azt mondja, hogy „be ne pecsételd”, ez azt jelenti, hogy ne tartsd titokban! „Mert nem valami zugolyában lett dolog ez.” Mert azt mondja az ige, hogy „amit fülbe sűgva hallotok, a háztetőkről hirdessétek”. „Be ne pecsételd!” – mert ezt meg kell ismertetni, ezt nem lehet elrejtteni a világ előtt. Mindenki beletekinthessen!

A hívők pedig szenteljenek időt és fáradságot arra, hogy megértsék! A Cselekedetek 8. részének örökké aktuális kérdése, hogy: „Vajon érted-e, amit olvasol?” „Mimódon érthetném, ha csak valaki meg nem magyarázza nékem?” Vagy a béreiaiakról azt olvassuk, hogy utánajártak, hogy csakugyan úgy vannak-e ezek. Tehát az, hogy „be ne pecsételd”, azt jelenti, hogy testvér, ne nyugodj bele, ha nem érted! Járj utána! A Jelenések könyvéről is viszonylag sok kommentár van. Ezek közül persze némelyik nem kapható. Én kaptam egyet egy lelkész-rokonunk örökségéből. Az egyik legjobb Jelenések-kommentárt kaptam meg, de azt már 100 évvel ezelőtt kiadták, és nem nyomtatják újra. Járj utána, hogy csakugyan úgy vannak-e ezek!

Vesd össze a beteljesedéssel, vesd össze a prófeciákat! A Biblia hívői öszszevetették a prófeciákat, és amikor bizonyosságot tesznek, arról Pál így beszélt: „Jól szólott a Szent Lélek Ézsaiás próféta által a mi atyáinknak.” Amikor Péter kiáll pünkösdkor, azt mondja: „ez az, amiről Jóel így prófétált.” Amit az Isten megígért, az már készen áll, most van a beteljesedés. Vesd össze, hol van megírva ez, hol van a kijelentésben! És ha ma van egy olyan esemény, testvérek, amit úgy gondol az ember, hogy ez Istentől jöhet, akkor meg kell nézni, van-e ennek prófeciája, kijelentése vagy gyökere. Ha nincs, akkor azt mondjuk, hogy az nem Istentől jön. Ó, milyen drága dolog, testvérek, mikor ezt megértjük! Amikor a bizonyágtevők idézik a zsoltárokat, meg a kisprófétákat, az azt jelenti, hogy Isten nem beszél titokban. „Be ne pecsételd e könyv prófétálásának beszédeit.”

Aztán hadd szóljak arról, hogy mi lesz a következménye az ígének. A 11. vers a Jelenések könyvének egyik nagyon nehezen érthető verse: „Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltessék meg ezután is.” Lehet, hogy csodálkoztok, vajon mi akar ez lenni. Tulajdonképpen egyetlen szót kell mindig zárójelbe tennünk, ami az eredeti szent szövegben nincs benne, ezt a szót, hogy 'legyen'. És akkor így olvassuk: „Aki igazságtalan, igazságtalan

ezután is; és aki fertelmes, fertelmes ezután is; és aki igaz, igaz ezután is; és aki szent, szenteltessek meg ezután is.” Azt jelenti ez, hogy vajon milyen hatással lesz az Isten ígéje az emberekre. Akik elvesznek, azok számára semmilyen hatása nem lesz, mert ha hallják is az Isten beszédét, nem tartják meg, mert bolondság önekik. Ahogy Pál apostol írta: „Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje.” Amikor megszólal az evangélium, testvérek, akkor az embert mindig válaszadásra készíti. És a *nem* is válasz, mert vagy mellette tesz le voksot vagy ellene. Vagy azt mondod, hogy „igaz ez a beszéd és teljes elfogadásra méltó”, vagy azt, hogy: „Mit akarhat ez a csacsogó mondani?” Elmondja Pál az ígéket, és valaki azt mondja neki: „Bolond vagy te, Pál! A sok tudomány téged örült-ségbe visz.” „Majd még meghallgatunk téged e felől.” A másoknak meg kinyílik a szíve, mint Lídiának, akinek Isten Szentléleke kinyitotta a szívét, hogy feszülten figyeljen arra, amit Pál mond: – Ettől függ az életem! „Az Úr öl és elevenít.” Olyan, mint a tűz, amely megégeti a fémeket, és kijön a salak, meg kiválik az arany. És a salak nem lesz arannyá, és az arany nem lesz salakká. Erről beszél nekünk a Biblia.

A múltkor szolgáltam valahol, és közben néztem az arcokat. Olyan borzasztó, szinte letaglózó, testvéreim, amikor látom az arcokat, és tudom, hogy nem hall meg belőle semmit. Volt ott egy lány, aki a végén odajött hozzám, és azt mondta: – Köszönjük nagyon az ígét! Láttam rajta, hogy értette. Pedig hát mik vagyunk mi, testvéreim? Az Úr a „vesék és szívek vizsgálója”, Ő tudja! Az egyik gyülekezetben, ahol szolgáltam, volt egy bácsi, akiről úgy láttuk, hogy alszik az istentiszteleten, és a végén, amikor megkérdeztük tőle, mindent vissza tudott mondani. Úgyhogy néha becsapós ez, amikor mi úgy gondoljuk, hogy... Isten pedig a „vesék és szívek vizsgálója”.

De milyen hatással van az Ige? Ezért mondjuk azt, hogy Ige és Szentlélek. Szól az Ige, de ott kell, hogy legyen a Szentlélek, amely megvilágosít bennünket, amelyik élővé teszi az Ígét! Olyan ez, mint amikor valakinek, aki nem szereti a kertészkedést, mutatsz egy tenyérnyi vetőmagot, és nem jelent neki semmit. Akik meg szeretjük a kertészkedést, már látjuk benne a növényt, már látjuk benne a virágot, a zöltséget, hogy elvetjük, megnő, gyümölcsöt hoz! Olyan embernek, akit nem érdekel, annak nem jelent semmit. Az Isten ígéje is ilyen. Azt mondta az én lelkipásztorom, hogy a Biblia tiszta fekete vetőmag. Minden betűje egy-egy vetőmag. És van, akinek nem jelent semmit, van, akinek meg életnek beszéde lesz. Van, aki azt mondja, hogy: – Szólj hozzám, Uram! A másik meg azt mondja: „Kemény beszéd ez; ki hallgathatja őt?” Az egyik odafordul, a másik elfordul tőle. Milyen hatása lesz az Igének? Olyan hatása, amennyi hatalmat és erőt az Isten Szentléleke ad majd neki.

Mi sokszor úgy gondolkozunk, majd ahogy a prédikáló azt elmondja, ahogy tőle kitelik. Pál apostol ezért mondja, hogy: „Én is, amikor megérkeztem hozzátok, testvéreim, nem úgy érkeztem, mint aki ékesszólás vagy bölcsesség fölényével hirdeti nektek az Isten bizonyágtételét.” Mert Apollónál ez tetszett, hogy „ékesszóló férfiú”. Pál meg azt mondja: én nem mentem ékesszólással. Egy-

szerűen, tisztán, világosan hirdetem a Krisztust – és Isten Szentlelke ott gyülekezetet hoz létre. Kiteszi a lelkét Athénben, ott meg nem jön létre gyülekezet.

Hadd mondjak el még ebből a versből vigasztaló dolgokat! Azt mondja, hogy: „aki igazságtalan, igazságtalan ezután is”, nem lesz az ige életváltó erő a számára, hanem megmarad a bűneiben. Megmarad régi életében, megmarad az ítéletben. De figyeljétek: „aki igaz, igaz ezután is; és aki szent, szenteltessék meg ezután is”. Ez a számomra azt jelenti, testvérek, hogy az Isten ígéje az igazakat igazságukban megerősíti, és azokat, akik szentek, mert az Úr elhívott gyermekei, még inkább megszenteli. Jézus ezért imádkozott így az övéiért: „Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te igéd igazság.” (János 17,17) Az Isten ígéje megszenteli az Ő gyermekeit, mert mindig továbbviszi, megtérésre ösztönzi, feddi és felemeli őket. Lássátok Nátán és Dávid párbeszédét! Isten ígéje eljut hozzá, Dávid komolyan veszi, megfeddi, megítéli, térdre kényszeríti és bűnbánatra indítja.

Eszembe jutott az 1Korinthus 1,30: „Tőle vagytok pedig ti, a Krisztus Jézusban, ki bölcsességül lőn nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltságul.” Ez az ige azt jelenti, hogy a hívők azért boldogok, mert nekik Jézus Krisztussal élő kapcsolatuk van. Ők Jézus Krisztusban vannak, mert „aki igaz, igaz ezután is; és aki szent, szenteltessék meg ezután is”. Ez az akkoriaknak még többet jelentett, azt értették meg ebből, hogy: minden nyomorúságunk, üldöztetésünk, minden támadásunk ellenére mi Jézus Krisztusban vagyunk és maradunk. „Aki szent, szenteltessék meg ezután is” – itt van kijelentve, testvérek, a Bibliában újra a hívők megtartatása és megőriztetése, hogy aki szent, az szent ezután is. Ezt jelenti a megváltottak megtartatása és célba érése. A mennyei koronának jutalma és ígérete újból felsejlik a Mennyei Jelenések utolsó fejezetében, hogy akik Jézus Krisztuséi, azok boldogok, mert megtartják e könyv prófétálásának beszédeit.

Tudják, hogy kitől jön ez a beszéd, tudják, hogy ki az, aki ezt elmondja. Nem az emberi eszköznek tulajdonítják a dicsőséget, mert komolyan veszik, hogy ez a beszéd Isten szolgájává teszi őket. És azért, mert tudják, hogy ennek az ígének a továbbadása a feladatunk, nem szabad bepecsételni, nem szabad elrejtteni. Nemcsak a vedd és olvasd, hanem a *vedd* mellé legyen ott az, hogy *vidd!* Mondd el! És tudják, hogy aki szent, az szent ezután is, mert hatalmas karján tart engem az én megváltó Jézusom, és tőle semmi el nem választ. „Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.”

„Boldog, aki megtartja e könyv prófétálásának beszédeit.” Testvérek, még el kell mondanom, hogy nemcsak a Jelenések könyvére, hanem az egész Szentírásra értem ezt, kiterjesztve az Ó- és Újszövetségre, Isten kijelentett ígéjére, a teremtéstörténettől kezdve a mennyei Jeruzsálem ígéretéig.

Hadd kérdezzem meg, hogy az ige szerez-e ilyen örömet nekünk? Ilyen boldogok vagyunk-e, ha valamit felfedezünk belőle, ha valami újat mond a mi

Istenünk? Ilyen boldogok vagyunk-e, hogy alkalmazhatjuk az élet területére? Belevihetjük az Isten igéjének tanítását a családi kapcsolatainkba, a munkánkba, a pihenésünkbe, hogy Istennek van kijelentése terveinkben, határozatainkban, döntéseinkben. „Boldog, aki megtartja e könyv prófétálásának beszédeit.” Isten igéje – régen így mondtuk, hogy – hitünk és életünk zsinórmértéke. Ez volt a hittankönyvünknek a címe: Hitünk és életünk zsinórmértéke. Van mérce, van mérték.

Ne járj tudatlanul! Olvasd, hallgasd, járj utána, tartsd meg! Legyen ez mindannyiunknak, velem együtt, a feladatunk, vágyunk és örömünk!

Imádkozzunk!

Hadd köszönjük meg neked, mennyei Édesatyánk, hogy nem hagytál bennünket kijelentés nélkül. Köszönjük, hogy életnek beszédét tártad elénk. És köszönjük, hogy a te gyermekeid, a benned hívők valóban mindig így kérték, és vágyakoztak arra, hogy: – Szólj, Uram!

Bocsásd meg, Urunk, amikor valakik hallották és nem vették komolyan, elmentek mellette. Köszönjük, hogy a te igéd realitás és elmondja, hogy igen, ma is van ilyen. Ezen nem kell csodálkoznunk. Azon kell csodálkoznunk, hogyha a te Lelked úgy munkálkodik, hogy életformáló erővé lesz az evangélium üzenete, ígérete, Jézus Krisztus váltsága, hogy odaszánt életünket neked szentelhetjük. És köszönjük, hogy megtartatunk. Légy áldott érte!

Kérünk téged, hadd terjedjen a Szentírás az egész földön! Hadd terjedjen a mi országunkban is, ahol mindenféle könyvet megvesznek, ami sikerkönyvnek számít, és azt olvassák. Köszönjük neked, Urunk, hogy te elénk adtad a legfőbb olvasnivalót, ami ott kell, hogy legyen az éjjeliszekevényünkön, a konyhánkban, de legfőképpen a szívünkben.

Ámen.

200. ének

1. Ó, maradj kegyelmeddel Mivelünk, Jézusunk,
Hogy a bűnös világnak Tőribe ne jussunk.
2. Ó, maradj szent igéddel Mivelünk, Megváltónk,
E földi vándorlásban Te légy útmutatónk.
3. Ó, maradj, világosság, Mivelünk fényeddel,
Te vezess a sötétben, Hogy ne tévedjünk el.
4. Ó, maradj áldásoddal Mivelünk, Úr Isten,
Szent kegyelmed áraszd ránk Minden szükséginkben.
5. Ó, maradj oltalmaddal Mivelünk, Hű pajzsunk,
Hogy e világ diadalt Ne vehessen rajtunk.
6. Ó, maradj hűségeddel Mivelünk, szent Isten,
Adj erőt, hogy megálljunk Mindvégig a hitben.